

Mitologies

Un relat de: [eumolp](#)

Ho ha decidit per ell: "Avui anirem al cine". No li sembla ni bé ni malament, està fet a obeir, ja és un costum. Tampoc no li importa gaire, ni poc ni gens. Tant si és al cine, com a casa, com al súper empenyent el carretó, el seu cos i ell són entitats independents. Practica una modalitat molt alambinada de la bilocació: no és que el seu cos aparegui en dos llocs diferents; el cos és un, però el buida de tot el que li importa i es replega en un univers paral·lel que només ell sap i habita. La carn fa el seu paper mentre ell navega per mars interiors.

"I què anirem a veure?" La pregunta era necessària per previsible, no per què tingui cap necessitat de saber-ho. De fet, ni escolta la resposta, però emet un gruny quan ha acabat la seqüència de sons que satisfà la seva pretesa curiositat. "Ja m'avisaràs quan sigui l'hora". Missió acomplerta, cercle tancat. Pot retornar al seu món de silenci immòbil fins que ella l'en faci sortir i hagi d'empènyer la seva còrpora pel carrer de camí a la foscor acollidora del cinema.

Fa veure que llegeix. Fa un parell de dies que s'amaga als fulls de la Divina Comèdia. Ha descobert que els llibres de prestigi acreditat són els més adients. Com que es presten a assaborir-los lentament, la cadència amb què ha de girar els fulls és més pausada i guanya temps. Habitualment no llegeix ni una lletra, però no aixeca els ulls del llibre de torn. Són només una trinxera, no un camí.

Avui, però ha ensopegat una estrofa que el té encaboriat: "Tomba't d'esquena i clou-te de parpelles / car si Medusa amb un esguard reculls, / mai més tu no veuràs ni sol ni estrelles". Tant de bo ho hagués fet, però va badar i la seva vida ha estat una nit fosca sense cap llumenera. Se li escapa un sospir. Error de principiant, malviatge.

"Què et passa?" La pregunta l'irrita. Segueix amb el cap acotat, de sobte li ha vingut com una por d'haver-se d'acabar amb un tou de serps rinxolades. "Res, per què?" "Com que sospires." "Ah." I ho deixa així, en suspens. Escorcolla en la memòria. Potser si tingués un escut rutilant a mà, pensa. Busca alternatives que renovin velles històries mig mal apreses. Potser la safata de plata?

"Vaig a la cuina buscar a buscar un got d'aigua. Vols alguna cosa?" "No."

Així que sent com les passes s'allunyen pel passadís, s'aixeca d'una revolada i engrapa la safata oval. Se la jugarà, no se sap mai. Es planta eixerrancat just davant la porta, amb l'argent polit encarat a un futur incert: o sarcasme o victòria.

Tanca el ulls amb una força que es desconeix.

És un xisclat atàvic, primordial, tallat en sec per una remor mineral que emmudeix el crit, el devora i el cristal·litza. Es fa un silenci dens, sòlid, marmori.

Mentre abaixa l'escut i obre un ull poruc, un petit estel titil·lant perfora la negror del cel.

Victòria.